

PREDGOVOR

*D*vije su me zgode navele na razmišljanje i ohrabrine u tome da napišem ovu knjigu.

Ponajprije je to bio susret s pijanistom Jörgom Demusom. Kada sam ga prigodom slučajnoga sastanka htio zapitati o tome kako se odvijala njegova suradnja s Antonijem Janigrom s obzirom na njihov glazbenički i ljudski odnos (francuski violinist Jean Fournier mi je na to pitanje već prije dao opširan pisani odgovor), on mi je najprije uskratilo odgovor. Reкао je da je kasnije u životu s Janigrom imao negativnih iskustava.

Drugom prilikom, kada sam nakon jednog koncerta u Danskoj na kojemu je dirigirao Mstislav Rostropovič ovom velikom ruskom glazbeniku i čelistu govorio o Janigru, on je rekao samo: »Janigro — Janigro!«, i ni riječi više. Što je time mislio reći?

Tko je zapravo bio taj Janigro? Izrazito nadaren mladi talijanski čelist u Parizu, kojega je otkrio i podupirao Pablo Casals — talijanski emigrant u Zagrebu u vrijeme fašizma i tijekom rata — diljem svijeta proslavljeni dirigent Zagrebačkih solista — čelist, učitelj, glazbenik u svim dijelovima svijeta. Postojalo je doba u kojemu je on doista bio mit. A zatim je — zaboravljen?

Govoriti o Antoniju Janigru danas mi se čini još neophodnijim nego prije. Za mnoge će biti dobro saznati više

u vezi s njegovim životom, iz kojega su poznati samo fragmenti. Drugima su pak potrebna određena objašnjenja, kako bi svoju sliku o maestru Janigru postavili na pravo mjesto. Ova je knjiga napisana za sve njih.

Ako se kroz knjigu i provlači temeljno raspoloženje koje nije uvijek optimistično, kako smo navikli kod mnogih biografija velikih glazbenika, to ne ovisi samo o činjenici da je s Janigrovim odlaskom s pozornice otišao istinski velikan, nego i o uvelike realističnoj ocjeni onoga što glazbena scena nakon njega uspijeva i onoga što joj nedostaje.

Stuttgart, siječanj 1999.

Autor